

AL SANT PARE BENET XVI

Vic, 25 de juny de 2006

Estimat Sant Pare,

Primerament he de dir que, parlant sincerament, no crec pas de cap manera que us hagi elegit l'Esperit Sant. Us ha elegit la majoria de cardenals. I ningú més.

He pensat enviar-vos uns quants fulls que vaig anar recollint ja fa dies, perquè vegeu el que pensen i desitgen els veritables cristians. No pas els turistes que, cristians o no, omplen la plaça de Sant Pere. Sinó aquells cristians que estimen l'Església, però encara més Jesús de Natzaret. I voldrien que l'Església jeràrquica se li assemblés més.

És de notar, estimat Sant Pare, que una cosa és l'Església-jerarquia i una altra l'Església-poble cristià. Quan la gent parlen bé o mal de l'Església no es refereixen pas als simples cristians, sinó a l'entramat de la Jerarquia, o a la Institució Eclesiàstica. Són dues coses diferents, que fins de vegades poden ser oposades. Com en el cas de Barcelona, on la ideologia i sobretot les decisions i el comportament del Carles eren, i encara són, mal vistos pels cristians conscients.

També hi ha el cas de l'Evangeli i el Dret Canònic, que són dues coses diferents, i jo no ho sé, perquè no tinc estudis, però em temo que en alguns punts, és possible que siguin una mica oposades.

Referent a l'Església, jo mateix havia escrit: el Vaticà i l'alta Jerarquia, amb els seus honors, el seu luxe, les seves riqueses, la seva indumentària, els seus palaus i les seves relacions estretes amb els governants i els poders d'aquest món, són l'antítesi i la negació pràctica del Jesús pobre de l'Evangeli.

És curiós de pensar que els pobres apòstols, en el seu temps, no devien pas anar engalanats com ara els cardenals. Ells i el mateix Jesús devien anar vestits com l'altra gent, més aviat, potser, tirant a una manera pobra. També és bo pensar que Simó Pere i Pau de Tars i els altres apòstols no es devien pas comportar de manera centralista ni autoritària o condemnadora. Ells devien conuiu i alternar amb les seves comunitats amb gran senzillesa. Pere es deixava renyar per Pau i en feia cas. Tots plegats formaven, sense saber-ho, una democràcia. Exactament allò que Joan Pau II va dir que l'Església no era. La d'ara no que no ho és. Però la primera sí. Aquella s'adeia al que Jesús havia desitjat: Vosaltres tots sou germans, i el que vulgui ser el primer s'ha de fer esclau i servidor dels altres.

Sí, la gent desitgem una Església no tan vertical i més horitzontal.

M'agradaria de presentar-vos unes diferències que la gent apreciem entre Jesús i l'Església-jerarquia. Característiques de Jesús: pobresa, senzillesa, no ingerència política, cap lligam amb els poders del món, cap intent de lligar amb els poderosos ni de dominar en la societat. Característiques de l'Església (almenys la romana): riquesa, fastuositat, triomfalisme, concordància amb els poders del món, ambició política, afany d'influència i fins de domini sobre la societat.

Sobre els concordats, cal dir que l'Església hi guanya alguns privilegis, però també queda compromesa i lligada a favor d'aquell Estat. Queda amb la boca closa. Ja no pot delatar ni denunciar i menys condemnar les maleses i injustícies socials econòmiques i sobretot polítiques d'aquell govern. Per exemple: quan la majoria d'Estats practiquen, o permeten, les tortures, no es veu mai enlloc que els bisbes en protestin. Tampoc de l'esclavitud en què alguns estats tenen ja de temps sotmeses antigues nacions, reduïdes a colònies. També es dona el cas de molts bisbes que ja s'adiuen i fraternitzen mentalment amb les injustícies del Règim. Així es podia veure una fotografia d'un bisbe que dava la comunió al dictador Pinochet, responsable de centenars d'assassinats. I els bisbes espanyols, en les seves esglésies, rebien sota tàlem el dictador responsable d'un milió de morts. I encara ara la Conferència Episcopal Espanyola, sobretot quan era presidida per Rouco, estava íntimament emmaridada amb el Partit Popular, que és el Franquisme disfressat de democràcia.

Potser, estimat Sant Pare, ja us he cansat prou i massa. Però encara us volia fer notar que el bon Joan Pau II, que era molt aferrat als seus propis criteris, va voltar el món amb tota la bona voluntat. Era escoltat, però no seguit. Després de les seves visites i de les seves arengues, no anava pas més gent a missa. És veritat que s'omplien les places, però les esglésies s'anaven buidant. Tots els seus viatges, que costaven milions, van ser un foc d'encenalls. Pur

trionfalisme. I tanmateix Jesús no va ser gens triomfalista. Noteu, estimat Sant Pare, que la mateixa resurrecció de Jesús no va tenir res de triomfal. Va ser com una resurrecció d'amagat: no es va aparèixer al Sanedrí, ni a Ponç Pilat, ni a Herodes, ni en el Temple, ni a la Plaça Major, ni al gran públic. Es va aparèixer només als seus deixebles. I als qui l'estimaven. Déu no és triomfalista. L'Església de Roma, sí...

També us volia dir que, en la segona temptació, a Jesús se li va oferir el triomfalisme i la popularitat. I ell els va rebutjar. En la tercera, se li va oferir la riquesa i el poder. I ell també els va rebutjar.

No em puc allargar més perquè ja veig, estimat Sant Pare, que ja us he cansat massa. Us prego que vulgueu repassar amb calma aquests papers que us adjunto. Que vulgueu admetre que, de tots els Sants Pares del nostre temps, el que s'ha aproximat més a Jesús i ha penetrat més en el cor dels cristians conscients és Joan XXIII, amb el seu concili, que ha estat encallat i paralitzat i alentit durant vint-i-sis anys. I que vulgueu saber, i tenir en compte, tot el que hagi dit sobre el papat i sobre el govern vaticà i l'Església el bisbe Pere Casaldàliga, que és un bisbe de fusta de sant, com altres bisbes i màrtirs de l'Amèrica llatina que el Vaticà no ha volgut canonitzar.

Adéu-siau, estimat Sant Pare. Perdoneu-me que us hagi escrit. I sobretot que ho hagi fet tan llarg, que ja veig que passa de mida.

Aquesta carta, i els papers que l'acompanyen, és escrita en català, la llengua que el vostre antecessor no va voler cultivar gaire. I que, tot i ser-ne pregat, (probablement influït i pressionat pels representants de la Metròpoli imperial de Castella, enemiga nata de Catalunya) es va negar obstinadament a felicitar-hi per a Pasqua i per Nadal.

A Roma viu un capellà del bisbat de Vic, que es diu Mons. Valentí Miserachs, que és Mestre de Capella de Santa Maria la Major. Si no hi ha ningú més pròxim, el podríeu cridar i encarregar-li que us ho passi tot a l'italià i llavors ho podríeu entendre tot.

Adéu-siau, estimat Sant Pare. Que Nostre Senyor us doni molt bona salut i molt de seny per exercir el càrrec, avui tan difícil, que teniu.

El vostre servidor, de noranta-un anys i ja pròxim a la mort.

Josep Maria Bellpuig Vila

El Pregó – núm. 279 – 1 de novembre de 2005

La revista introdueix aquesta carta amb l'escrit de Casimir Martí que també reproduïm:

“Mossèn Josep Maria Bellpuig i Vila, un capellà de 91 anys pertanyent a la diòcesi de Vic, es va dirigir a Benet XVI el 25 del mes de juny proppassat. (...) En la tramesa, incloïa set fragments d'escrits apareguts en diverses publicacions catalanes sobre la figura desitjable del papa, sobre la crisi religiosa del jovent universitari i sobre les dones de l'Evangelí que van anunciar la resurrecció de Jesús.

Aquesta carta, juntament amb els esmentats set escrits, ens l'ha feta arribar el seu autor (...). El material enviat anava acompanyat d'una breu nota en la qual mossèn Bellpuig ens advertia que no havia rebut resposta del Vaticà i reconeixia que, un cop escrita la carta al papa, la va tornar a llegir i va pensar: “Potser sí que, tractant de Joan Pau II, no li tinc prou respecte. També podria ser que el sol fet d'escriure jo al Sant Pare ja fos una equivocació”.

Sobre la manca de resposta del papa, ens deia: “Ara m'inclino a suposar que aquells que l'envolten, els qui li vetllen la migdiada, ja devien tenir bona cura de privar que li arribés. En cas d'arribar-li, també és possible que ell, atrafegat en altres ocupacions, la llencés ben decidit a la paperera. Em penso que, en aquest món, als grossos, no els agrada que algú els destorbi el benestar. En fi. Alabat en sigui Déu. I que ell ens doni, a ells i a nosaltres, una bona salut i una bona tranquil·litat”.

Com podran comprovar els lectors, la carta de mossèn Bellpuig al papa Benet XVI és un comentari espontani, lúcida i no precisament resignat del bloqueig a què la línia conciliar ha estat sotmesa des de fa, diu ell, “26 anys”, en una al·lusió al començament del pontificat de Joan Pau II. L'escrit (...) el proposem com un comentari digne de ser llegit en el context del 40è aniversari de la clausura del concili Vaticà II, que s'esdevindrà el proper 8 de desembre.”

Casimir Martí